సీరియల్

విషసర్పాల సికిందర్

(గత సంచిక తరువాయి)

అప్పుడామె కారు దిగి చకచకా నడవసాగిందా వీధిలో.

కారును తక్షణ పలాయనానికి వీలుగానే వుంచింది, మెయిన్ రోడ్డు వైపు తిప్పి.

ఆమె అడుగులు దూరం దూరంగా పడుతున్నాయి. ఆమె దృక్కులు ఇళ్ళ తలుపులమీద వున్నాయి. ఆ వరుసలో వీధికే ముఖద్వారాలున్న ఆ ఇళ్ళ తలుపులన్నీ మూసి వున్నాయి. వీధిలో అంత రాత్రివేళ ఎవరూ లేరు. కనీసం ఆమెను చూసి మొరిగేందుకు కుక్కయినా లేదు....

వీధి దీపాలు కాంతివంతంగా వున్నాయి.

అప్పుడామె ఒక ఇంటిముందాగింది.

మెట్లు ఎక్కి మూసి వున్న ఇంటి తలుపుమీద కొట్టబోతూ ఆగిపోయింది.

ఆమె ఒక్కసారి తన చేతులు చూసుకుంది.

ఖాళీ!

తృప్తిపడి, మెట్లు దిగి గబగబా నడవసాగింది వచ్చిన

దారిని....పరుగెడుతున్నట్టు ఆదరాబాదరా నడిచివెళ్ళి కారును చేరుకుంది. గభాల్న డోరు లాగి హేండ్ బ్యాగు నందుకుంది. చటుక్కున తెరిచి అందులోంచి ఒక కత్తిని ఎన్నుకుంది. తిరిగి బ్యాగు పెట్టేసి, డోరు మూసేసింది.

అప్పుడు నిట్టూర్చిందామె.

నిమితపడి, ఓసారి వీధిలో ఇరువైపులా చూసి, తిరిగి నడకసాగింది.

అర నిమిషంలో మళ్ళీ ఆ యింటి ముందుకొచ్చి తలుపు కొట్టింది.

ఎవరూ పలకలేదు.

గొళ్ళెం పట్టుకొని కొట్టింది మళ్ళీ.

ఉలుకూ పలుకూ లేదు.

దబదబ బాదింది మళ్ళీ.

లోపలేదో అలికిడయింది.

ఆమె వెంటనే పక్కకు జరిగి నిలబడింది.

"ఎవరూ?" లోపలినుంచి మాటలు వచ్చాయి.

"నేను సుమలతని" జాగ్రత్తగా చెప్పిందామె అలాగే నిల్చుని.

"సుమలతా? ఏ సుమలత?"

"అప్పుడే మర్చిపోయావా...?"

అడుగులు పూర్తిగా దగ్గరయ్యాయి. తలుపవతలనుంచే మాటలు విన్పించాయి. "ఓహ్, నువ్వా...నువ్వింత రాత్రి ఎందుకొచ్చావ్?"

"ముందు తలుపు తియ్, నీతో మాట్లాడాలి."

"ఇంత రాత్రి...ఇంత రాత్రి నాతో ఏం మాట్లాడాలి?"

"ముందు తలుపుతీయ్, త్వరగా!"

అప్పుడు గొళ్ళెం తీస్తున్న చప్పుడయింది.

ఆమె కత్తి వున్న కుడిచేతిని వెనుక దాచుకుంది.

తలుపు తీసి అతను, "నువ్వింత రాత్రి ఇలా రావడం" అని అనబోతూ ఆమె ముఖంలోకి చూసి ఆగిపోయాడు. ఆగిపోయి చూస్తూండిపోయాడలాగే, కళ్ళూ నోరూ తెరచుకుని.

"నువ్వు—నువ్వు సుమలతవి కాదు! సుహాసినీ!!"

అతని అరుపుతో బాటే ఒక్కసారి దూరం నుంచి సైరన్లు విన్పించాయి.

ఆమె ఉలిక్కిపడి విసురుగా కుడిచేతిని అతనిమీదికి విసరబోయింది—అతను వెనక్కి దూకేస్తూ ఆమె పొట్ట మీద కాలెత్తి తన్నేశాడు. మెట్టుమీదనించి జారి ఆమె అమాంతం కిందపడింది, కెవ్వుకిలా. సైరన్లు దగ్గర య్యాయి. అతనొక్క గంతులో వచ్చి మళ్ళీ ఆమెమీద కురిగాడు, ఉన్మాదిలా పోటు తిన్నాడు. భుజంపట్టుకుని కేకవేశాడు. పక్కకు పడ్డాడు. సైరన్లు ఇంకా దగ్గరై పోయాయి. ఆమె ఒక్క వుదుటున లేచి, వీధిలోకి తిరిగిన హెడ్ లైట్స్‌ని చూసి పరుగుతీసిందక్కడ్నించి—

"అదిగో, పారిపోతోంది! ఆమె....!!" లాల్ అరుపుకి ఇంకా వేగం పెంచాడు డ్రైవర్. దుమ్ము లేపుకుంటూ, సైరన్ మోగించుకుంటూ, ఆ ఇరుకు వీధిలో శరవేగంతో వచ్చేస్తున్న కారుని, దాని వెనుక జీపునీ చూసి ఆమె లేడిలా గెంతుతూ వురికి తన కారును చేరుకుంది. ఆ వాహనాలింకా ముఫ్పైగజాల దూరంలో వుండగానే స్టార్టుచేసి దూకించింది, మెయిన్ రోడ్డుమీదికి. ఆగకుండా దూసుకెళ్ళసాగింది....అప్పుడు ఎదురుగుండా వచ్చేసిన

మరో జీపును చూసి బెదిరి, అడ్డదిడ్డంగా పోనిస్తూ దానికి గుద్దేసి, పక్కకు విసిరేసి, అదే వేగంతో పలాయనం చిత్తగించింది.

ఆమెను తరుముతున్న వాహనాలకి ఈ జీపు అడ్డు పడటంతో గొంతెత్తి తిట్టాడు కృష్ణన్.

లాల్ కారు దిగి పరుగెత్తసాగాడు ఆల్సెట్ అంబాసిడర్ వెనుక, రివాల్వర్ తీసి పట్టుకుని. ఆ కారు రోడ్డు మలుపు తిరిగి పోతూండగానే ఒకచోట ఆగిపోయి మూడుసార్లు కాల్చాడు. మూడు గుళ్ళూ వృధా అయ్యాయి. ఆ కారు అదృశ్యమైంది.

లాల్ రొచ్చిపోతూ మళ్ళీ పరుగుతీశాడు. మలుపు తిరిగి మళ్ళీ కన్పించిన ఆ కారుని మరో రెండుసార్లు షూట్ చేశాడు. ఒకటి విండ్ షీల్డుని, మరొకటి వెనుక టైరుని బద్దలు చేశాయి బుల్లెట్లు.

కారు వేగం తగ్గిపోయి, వంకర టింకరగా పోతూ యాభై గజాల దూరంలో ధడాలున ఓ యింటి గోడకు గుద్దేసి ఆగిపోయింది.

వెనుక నిలిచిపోయిన ఆ మూడు పోలీసు వాహనాలూ అప్పుడు పరుగెత్తుకుంటూ పోతున్న లాల్‌ని అందుకున్నాయి. లాల్ ఒకదాంట్లో దూకాడు. ఆలోపే ఆమె కారు దిగేసి రోడ్డుమీద వురకసాగింది....

ఈ అలజడికి నిద్రలేచి వచ్చేయసాగారు జనం. ఆ కోలాహలంలో పోలీసు వాహనాలు ఇంకా సైరన్‌లు మోగించుకుంటూ ఆమె వెంటపడ్డాయి.

"ఇన్‌స్పెక్టర్! ఆమె వేగం చూడండి....ఏ సందులోకి తిరిగిపోయినా కష్టం! మిగతా ఫోర్స్ ఏమయింది? ఇంకా చేరుకోలేదెందుకని? ఓహ్, డ్రైవర్, యూ

డ్రైవ్ ఫాస్టు!" లాల్ అరవసాగాడు ఉద్రేకంగా.

వెనుకనుంచి హెడ్‌లైట్లు అంతకంతకూ కాంతివంత మవుతూంటే, ఆమె హఠాత్తుగా ఎడమపక్క కన్పించిన సందులోకి దూరిపోయింది....హాల్టు! ఆ సందులోకి ఆ వేగంతో మలుపు తీసుకోలేవు వాహనాలు.

అంతా దూకేసి పరుగుతీశారు గబగబా....అప్పటికే ఆమె కన్పించడం మానేసిందా చీకటి సందులో. వీళ్ళ బూట్ల చప్పుడులో ఆమె అడుగులు విన్పించడంలేదు. అంతా ఇంకా ఉద్రేకం తెచ్చుకుని అరుచుకుంటూ పరుగెత్తసాగారు. "సుహాసినీ! నువ్వు లొంగిపో! మేం షూటింగ్ ఓపెన్ చేస్తున్నాం...." కృష్ణన్ అరిచాడు, గాల్లోకి రెండుసార్లు పేల్చి.

సమాధానంలేదు. మనిషి జాడలేదు.

హఠాత్తుగా అప్పుడా వాహనాలు సందులోకి తిరగడంతో మొత్తం వీధంతా హెడ్ లైట్లతో వెలిగిపోయింది.

ఆమె జాడలేదు.

పరుగెడ్తున్న వాళ్ళ కాళ్ళకి ఓ పందికొక్కు అడ్డు వచ్చింది. అది రివ్వున రోడ్డువతలకి దూకేసి మాయమైంది. వాళ్ళంతా ముందుకు సాగిపోయారు. సందు చివరిదాకా వెళ్ళి ఇరువైపులా చీలిపోయిన మార్గాల్ని రెండు జట్లుగా విడిపోయి అనుసరించారు.

వాహనాలు వాళ్ళ వెనకే వెళ్ళాయి.

వాళ్ళంతా హెచ్చరిక చేస్తూ వీధివీధికీ తిరిగారు. ఇళ్ళ తలుపులు కొట్టి ప్రతి ఇంట్లోనూ చూశారు. మొత్తం పేటంతా గంటసేపు గాలించారు. వచ్చి చేరుకున్న అదనపు బలగాన్ని చుట్టు మొహరింపచేశారు. వల

బిగించారు. క్షుణ్ణంగా గాలించారు. ఆమె లేదు. ఎవరికీ మళ్ళీ ఎదురుపడలేదు, కన్పించలేదు. ఎవరికీ-ఆ ప్రాంతపు వాసులెవరికీకూడా ఆమె ప్రత్యక్షం గాలేదు. రెండున్నర గంటల గాలింపు అనంతరం విరమించుకున్నారు.

అంతా తిరుగుముఖం పడుతున్న క్షణంలో, అప్పుడు లాల్ కేదో తట్టింది. "ఓహ్, కృష్ణన్! పందికొక్కు! మనకిందాక అడ్డొచ్చిన పందికొక్కు—అదెక్కడ్నించి వచ్చింది?"

"ఎందుకు .. అదెందుకు?" తికమకపడ్డాడు కృష్ణన్.

"ఓహ్, కమాన్! ఇంకో పొరపాటు .... పోండి!"

లాల్ పరుగెత్తుకుంటూ తిరిగి మొదటి సందులోకి వచ్చాడు. అక్కడ ఇరువైపులా చూసుకుంటూ నడుస్తూ, కొంతదూరంలో తక్కున ఓచోట ఆగిపోయి చూశాడు ఎడమపక్క.

అక్కడొక బడ్డీ కొట్టు వుంది.

దానికింద ఆరు చదరపుటడుగుల మేరకు, అడుగున్నర ఎత్తులో ఖాళీసలం వుంది....అక్కడంతా చెత్తా చెదారం పోగయివుంది.

లాల్ వెంటనే జనంలోంచి టార్చితీసుకుని వేసి చూశాడు. ఆ చెత్త చెదిరిపోయింది....అందులో పడి ఒక చెప్పు కన్పిస్తోంది....

"ఆమె ఇక్కడ దాక్కుంది....దీనికింద!" అరిచాడు లాల్ చెప్పు అందుకుంటూ, "ఆ పందికొక్కు ఇక్కడ్నించే ఉరికింది....మనం వెళ్ళిపోయింది చూసి ఆమె యిటునుంచి తప్పించుకుంది!"

అందరూ స్తబ్దులై చూస్తున్నారు.

ఆ సమయంలో ఆమె వాళ్ళకు కొన్ని వందగజాల

దూరంలో వుంది, గబగబా నడిచిపోతూ.

అదే సమయంలో కంట్రోల్ రూముకి వివిధ ప్రాంతాలనుంచి ఆరు వార్తల సమాచారాలందాయి.... ఒకదాని తర్వాత ఒకటి.

* * *

వరంగల్ రూట్లో తాటితోపు.

గాలి వీస్తోంది రివ్వున. గాలికి తాటాకుల చప్పుడు విపరీతంగా వుంది. ఆ చప్పుడూ భయంగొలిపే కారు చీకట్ల మధ్య గబగబా అటూ యిటూ తిరుగుతున్నాయి, అక్కడ ఆకారాలు.

వాహనాలు వచ్చి ఆగుతున్నాయి, మళ్ళీ వెళ్ళిపోతున్నాయి.

మనుషులు నడిచి వస్తున్నారు, తిరిగి వెళ్ళిపోతున్నారు.

వస్తువులు చేతులు మారుతున్నాయి, అదృశ్యమవుతున్నాయి.

ప్రవేశ మార్గంలా ఏర్పరచినచోట ఇద్దరు సాయుధులు వచ్చే ప్రతివారినీ సోదా చేస్తున్నారు. కోడ్ వర్డ్ అడుగుతున్నారు, మొహాలపై టార్చీలు వేస్తూ.

'కాసప్రాణం—కాసుల బేరం.'

అలా లోపలికి అనుమతించబడ్డ వాళ్ళంతా నలభై గజాలు నడిచి, ఒక జీపును చేరుకుంటున్నారు. ఆ జీపు పూర్వం మిలిటరీ వాహనమనీ, ఇద్దరు ఆర్మీవాళ్ళని వధించి అపహరించబడిందనీ, వాళ్ళెవరికీ తెలిసే అవకాశంలేదు. ఆ కటిక చీకట్లో నీలంలోకి మారిపోయిన దాని రంగునీ గుర్తించలేరు. దాన్ని గుర్తుపెట్టుకోడానికి లైసెన్స్ ప్లేట్లు అసలే లేవు.

అందులో మాత్రం లైటు వెలుగుతోంది.

దానిముందు మరిద్దరు సాయుధులు.

నిశాచరుల్ని వరుసలో వుంచుతున్నారు.

వరుస చిన్నగా కదులుతోంది.

వరుసలో వచ్చే ప్రతివారినీ అడుగుతున్నాడు శంభూనాథ్.

"మీ పేరు?"

చెపుతున్నాడు నిశాచరుడు. "యశ్ పాల్ కపూర్."

"ఎంత ఆఫర్ చేశారు?"

"అయిదు లక్షలు."

లిస్టు చెక్ చేసి చెబుతున్నాడు జింబో. "కరెక్టు, మిష్టర్ యశ్ పాల్ కపూర్ ఫైవ్ లాక్స్."

చేయి చాపుతున్నాడు శంభూనాథ్. బ్రీఫ్ కేసు అందుతోంది చేతికి. నోట్లు నిండిపోతున్నాయి ట్రంకులో. అభివాదం చేస్తున్నాడు చిరునవ్వుతో. "వెరీ వెరీ హేపీ. నూరేళ్ళాయుష్షు మీకు. నెక్స్ట్!"

"వరుసలో మరో నిశాచరుడు, "అజయ్ కుమార్.."

"మీరు అయిదు లక్షలు ఆఫర్ చేశారు."

వరుసలో ఇంకో నిశాచరుడు, "విశ్వేశ్వరరావు ..."

"మీరు మూడు లక్షలు ఆఫర్ చేశారు."

వరుసలో ఇంకో....ఇలా నిమిషానికొకరు చొప్పున దాదాపు ముప్పైమంది నించి గంటలోగా వసూళ్ళు పూర్తయ్యాయి.

అప్పుడా ప్రాంతం నిర్జనమైపోయింది, ఆ ఆరుగురు తప్ప.

నిండిన ట్రంకుల్లోకి చూస్తూ భుజాలెగరేశాడు శంభూనాథ్ ఆత్రంగా, "వెరీగుడ్! ఈ రోజు బాగుంది నిన్నటి

కంఠే!"

జింబో సకిలించాడు అందులోకి చూస్తూ.

"మొత్తం కలెక్షనెంత, జింబో?"

అందరూ ఉలిక్కిపడ్డారు.

ఆ మాటలు చీకట్లోంచి విన్పించాయి....

బూట్ల చప్పుడు టకటక విన్పిస్తోంది, రాళ్ళలో.

ఆ ఆకారం దగ్గరకొచ్చి జీపులోకి తొంగిచూసింది.

"మొత్తం కలెక్షనెంత, జింబో?"

జింబో చకచకా లిస్టులో అంకెలు కూడి చెప్పాడు, "వన్ క్రోర్ థర్టీఫైవ్ లాక్స్, బాస్."

ఆ ఆకారం పెద్ద పెద్ద కళ్ళలో ట్రంకులోకి చూసి, ఊపెక్కింది.

"నిన్నటి కలెక్షనెంత జింబో?"

"ఓన్లీ నైన్టీత్రీ లాక్స్, బాస్."

ఆ ఆకారం విరగబడి నవ్వసాగింది, నోట్లని పైకెత్తి ఎగరేస్తూ.

"వెరీ వెల్, గుడ్ ప్రోగ్రెస్, లెట్స్ గో!"

కొన్ని క్షణాల తర్వాత, ఒకకోటీ ముప్పైఅయిదు లక్షలు లూటీ ధనంతో, ఉత్సాహంగా పయనమయ్యారా ఏడుగురూ దుండగులూ, తమ నెలవుకి....

• • •

తెల్లవారేసరికి నగరమంతా ప్రాకిపోయిందీ హత్యల వార్త.

ప్రజలకిప్పుడు సుహాసిని చాకచక్యం మరింతగా చర్చనీయాంశమైంది. ఎవరినోట చూసినా ఆమె గురించి వ్యాఖ్యలే. ఆమెకు ప్రశంసలే.

మరి ఆరు హత్యలు ...

ఈ హత్యలకి గురయిన వాళ్ళంతా సామాన్య పౌరుల పురుషులే.

మొదటి పురుషుడు విద్యానగర్‌లో ఒక టీచరు. రెండవతను కాచీగూడలో కాంపౌండరు. మూడవతను దిల్‌సుఖ్ నగర్‌లో క్లర్క్. నాల్గవతను ఈదీబజార్‌లో గాజుల వ్యాపారి. అయిదో అతను మెహదీ పట్నంలో చిన్న హోటల్ ఓనరు. ఆరవతను బాలా నగర్‌లో ఒక ఫోర్‌మన్.

సనత్ నగర్‌లో ఫోటోగ్రాఫర్ భుజంలో గాయంతో తప్పించుకోగల్గాడు.

అదే ఆమె చేసిన చివరి దాడి—విఫలమయిన యత్నం.

అందరు హతుల శరీరాల్లోనూ (గుండెల్లో) ఆవేరకం కత్తులున్నాయి. ఇంకే ఆధారాలు లేవు. ఆ ఫోటోగ్రాఫర్ తన అనుభవాన్ని ప్రెస్‌వాళ్ళకి పదే పదే విన్పించసాగాడు. అయితే తనమీద ఎవరీ దాడి జరిపించిందీ చెప్ప నిరాకరించాడు. హతులైన ఆరుగురిలో ఎవరూ కూడా పోలీస్ స్టేషన్స్‌లో కోరిన వివరాలు దాఖలు చేయలేదు.

ఆ వైట్ అంబాసిడర్‌ని రాత్రే స్వాధీనం చేసుకున్నారు. అందులో ఆమె వదిలేసిన హేండ్ బ్యాగులో ఇంకా ఏడు కత్తులున్నాయి. ఇంకేమీ లేవు.

ఇంతవరకు సుహాసిని వదిలిన తన వ్యక్తిగత ఆధారాల్లో ఆ టేబిల్స్‌మీద ఆమె చేతివ్రాత, లెక్చరర్ మీద దాడి జరిపినప్పుడూ కత్తిమీద ఆమె రక్తం మరకలు, ఇప్పుడీ బడ్డీ కొట్టు కింద వదిలేసిన కడికాలు చెప్పు వున్నాయి.

ఆమె పలాయన వృత్తాంతం హాట్ హాట్ పలావు అయింది పత్రికలవాళ్ళకి. పిలవని పేరంటంలా వచ్చి

పద్దారు పోలీసుల వద్దకి. ఆమె చాతుర్యాన్ని తామే పొగిడి కొండెక్కించడం ఇష్టపడక నోరు మెదపలేదు పోలీసులు. ప్రెస్ వాళ్ళు అప్పుడు వాళ్ళ అసమర్థతని ఎత్తిచూపారు. పోలీసులు అది ఒప్పుకున్నారు.

లాల్ కూడా తన అసమర్థతని అంగీకరించాడు. వాళ్ళంతా ఇంటర్వ్యూలు, ఫోటోలు, కామెంట్లకోసం వేధిస్తోంటే లాల్ అందర్నీ పోగేసి ఇలా డెలివరీ చేశాడు ఉపన్యాసాన్ని.

"ఒప్పుకుంటాను, మీరంతా నాపై వుంచిన విశ్వాసాన్ని వమ్ము చేశాను. మరిన్ని హత్యలకి ఆస్కారమిచ్చాను. కట్టెదుట హంతకురాల్ని పట్టుకోలేకపోయాను. దీన్నిబట్టి ఇక నాకేమనిపిస్తోందంటే, మైడియర్ ఫ్రెండ్స్, నా శక్తిసామర్థ్యాలుడిగాయి. నేనిక క్షమార్పణలతో ఈ బాధ్యతను వదులుకోక తప్పదు. ఇంకొకరెవరైనా సమర్థుడిని దీనికి ఎన్నుకోమని డి. జి. పి.గారికి నా విజ్ఞప్తి...."

ఇది పోలీసు వర్గాల్లో కలవరం రేపింది.

"మిస్టర్ లాల్, మీరిలా చేయలేరు!" అన్నాడు డి.జి.పి. స్వయంగా ఫోన్ చేసి, ఇంటికి.

"నేనింతకంటే చేయలేను, సర్" అన్నాడు లాల్ బాధగా.

"వాళ్ళంతా చెలరేగిపోతారు, మిస్టర్ లాల్?"

"పోనివ్వండి, సర్. అలా జరగాలనే నేను కోరుకుంటున్నాను."

"ఓహ్, ఏమిటి మీ మోటివ్, మిస్టర్ లాల్?"

"నేనికనించి గుప్తంగా పనిచేయాలనుకుంటున్నాను, సర్."

"వివరంగా చెప్పండి."

"ప్రజలూ, శత్రువుల దృష్టిలో లాల్ విరమించు కున్నాడు. కానీ మీ పోలీసుల దృష్టిలో ఇంకా ప్రయ త్నిస్తూనే వున్నాడు."

"గుడ్, వెరీ వెల్ మీ అయిడియా చెప్పండి."

"ఇలా కాదు, మిమ్మల్ని కలుసుకోవాలి అరగంటలో. కమీషనర్, ఇన్‌స్పెక్టర్ కృష్ణన్, మీరు మాత్రమే వుండాలి సర్, అక్కడ."

"అలాగే, ఇప్పుడే వాళ్ళని రమ్మంటాను."

"థాంక్యూ. అక్కడ ప్రెస్ వాళ్ళు వుండకుండా చూడండి" ఫోన్ పెడ్తూ లేచాడు లాల్.

అరగంటలో అతను డి.జి.పి. ఆఫీసులో వున్నాడు, వాళ్ళ ముగ్గురి ముందు కూర్చుని చర్చిస్తూ.

"తిరిగి ఆమె రాత్రి స్వేచ్ఛగా తన పని పూర్తిచేసు కుంది. అయినా ఆమెను మనవాళ్ళెవరూ గుర్తించలేక పోయారు. వాళ్ళందర్నీ ఫూల్స్ చేసింది. ఎలాచేసిందో కనుక్కున్నారా?"

తలూపాడు కమీషనర్. "అప్పుడూ కారు నెంబర్ మనకు తెలియదు. పైగా ఆమె డూప్లికేట్స్ తగిలించు కొచ్చింది. మొన్నటి సంఘటనతో జాగ్రత్తపడి. వైట్ అంబాసిడర్‌లో ఒక స్త్రీ పోతున్నంతమాత్రాన అను మానించలేరు కదా? ఆమె సుహాసిని కావాలి. వాళ్ళంతా సుహాసిని కోసమే చూస్తారు తప్ప, ఇతరుల్ని అంత పరీక్షగా చూడరు. ట్రాజడీ ఏమిటంటే, ఆమె మారు రూపంలో వుందనీ అప్పుడెవరకీ తెలియదు. ఆమె ప్రతీ హత్యాస్థలంలోనూ గ్లవ్స్ ఉపయోగించింది. కానీ కారు నడుపుతున్నప్పుడు మాత్రం అవి లేవు. జాగ్రత్తపడింది,

పట్టిచ్చేస్తాయని. ఇప్పుడు నాకొక్కటే అనిపిస్తోంది.... ఆమె మారురూపంలో వుంది. మనముందు మాస్కుతో కన్పించి, హోటులముందు అసలు రూపంతో ప్రత్యక్షమైంది. అలాగే జరిగింది.... మిస్టర్ లాల్."

"ఓ.కే, అలాగే అనుకుందాం. మరిప్పుడు ప్రశ్నేమిటంటే, ఆమె మళ్ళీ ఈ రోజు కూడా ప్రయత్నిస్తుందా అనేది."

"తప్పకుండా ప్రయత్నిస్తుంది ... మీరు విశ్రమించుకున్నట్టు వాళ్ళకి తెలిసిపోతుంది."

"తెలిసిపోతుంది .... తెలిసే విధంగా మనమింకా ప్రచారం చేయాలి. నేను పోయినంత మాత్రాన వాళ్ళు విజృంభిస్తారనుకోను. ఐ కాంట్ వేల్యూ మై సెల్ఫ టు హై. మీ ఫోర్సుంది. మిమ్మల్ని అంత తేలికగానూ తీసుకోలేరు వాళ్ళు. అందుకని దీనికొక మార్గాన్ననుసరించాలి..."

"ఏమిటది?" అడిగాడు డి.జి.పి.

"రేడియోలో ప్రసారం చేయాలి, మధ్యాహ్నం ప్రాంతీయ వార్తల్లో. ఇంకా ప్రెస్‌కి రిలీజ్ చేయాలి. ఈ హత్యలు ఇంకా జరిగే అవకాశంలేదని మీరు భావిస్తున్నట్టూ, నిన్నటి అనుభవంతో సుహాసిని మళ్ళీ ప్రయత్నించిందని, మీరు నమ్ముతున్నట్టూ, జనుక ప్రజలిప్పుడు నిశ్చింతగా వుండవచ్చని మీరు హామీ ఇస్తున్నట్టూ ప్రకటించాలి. మీరి భ్రమలో వున్నట్టు శత్రువుల్ని నమ్మించాలి. అప్పుడే వాళ్ళింకా చెలరేగిపోతారు—"

"కాని మనకేమిటి ప్రయోజనం?"

"మనకి వుంటుంది ప్రయోజనం" అన్నాడు లాల్ వెంటనే, "వాళ్ళిక ఏమీ చేయరన్న భ్రమలో వుండి

మీరు మీ బందోబస్తునీ, ప్రయత్నాల్నీ విరమించు కుంటున్నట్లు వాళ్ళకి తెలిస్తే....అలా భావిస్తే—అప్పుడు తప్పకుండా వాళ్ళు తమ ప్రయోజనాలు చూసుకుంటారు. ఇక్కడ ఇచ్చి పుచ్చుకోవడం జరగాలి. మనమేదైనా ఇస్తేనే తిరిగి వాళ్ళనించి పొందగల్గేది. మనం వాళ్ళకొక అవకాశమిద్దాం.

"నా అయిడియా ఏమిటంటే, వాళ్ళకిలా సేఫ్టీ ఫీలింగ్ కల్గిస్తే, అప్పుడు వాళ్ళ విశృంఖలత్వంనుంచి మన ప్రయోజనం సాధించవచ్చు. దీనికొక మార్గం ముందు ముందు మీరు మొన్న స్వాధీనం చేసుకున్న స్నేక్ సొసైటీ ఉత్తరాల్ని తిరిగి వాళ్ళకి పోస్టుచేయాలి. ఆ ఉత్తరాలు ముప్ఫైరెండు వున్నాయి. వాటిని వివిధ ప్రాంతాలలోని లెటర్ బాక్సులలో ప్లాంట్ చేయాలి. క్లియరెన్సు వాళ్ళకి వాటిని ముట్టుకోవద్దని చెప్పాలి.

"దీనికి ముందు ఈ హత్యలకి సూచించబడ్డ వ్యక్తుల్ని కాంటాక్టు చేయాలి. మన ప్రయత్నం తెలియచేసి సహకారం కోరాలి. ఆ ముప్ఫైరెండుమంది ఇళ్ళల్లోనూ మన వాళ్ళు వుండేలా చూడాలి. వాళ్ళే ఆ వ్యక్తులుగా నటించాలి....సుహాసిని వచ్చేవరకూ. ఆమె తప్పకుండా వస్తుంది, ఆ ఉత్తరాలందుకుని. ఇందులో ఇంకెవరి ప్రాణాలతో రిస్కు లేదు. అంతా మనవాళ్ళే గనుక సక్సెసవుతుంది—"

"అంటే, ఆమె అలా చంపడానికి వచ్చినప్పుడు మన ఆఫీసరు ఉపాయంగా పట్టుకుని బంధిస్తాడన్నమాట!" అన్నాడు డి.జి.పి.

"అంతే, ఇంతకంటే మార్గం లేదు. పరిష్కారంలేదు.

ముఫ్ఫై రెండుమంది ఇన్స్పెక్టర్లని వెంటనే సెలక్టు చేయండి. ఇది ఈ రాత్రికే జరగాలి. వాళ్ళకా ఉత్తరాలు ఈ రోజే అందిపోవాలి. వెంటనే ఆయా వ్యక్తుల అంగీకారం తీసుకుని పోస్టుచేసేయండి ఉత్తరాల్ని. మరోక విషయం, మొన్న లెటర్ బాక్సు లన్నిటికీ తాళాయి మార్చారను కుంటాను?"

"అవును."

"అవన్నీ తీసేసి, మళ్ళీ అదివరకటివే వేసేయమనండి. తాళాలు మార్చినట్టు శత్రువులకి తెలియదు కాబట్టి వాళ్ళలాగే వస్తారు. ఏ టైపు తాళాలు వాడుతున్నారు?"

"F 4, F 5."

"వెల్, వెంటనే ఆ పాత తాళాలే వేసేయమనండి. ఆ ఉత్తరాల్ని మీరు విప్పిచూశారా?"

"చూశాం."

"అయితే వాటిని కొత్త కవర్లలో పెట్టి, ఒక్కొక్కరు ఒక్కొక్కదాని అడ్రసు వ్రాయండి—దస్తూరీ కలవకుండా."

తలలూపారు వాళ్లు ముగ్గురూ.

"అలాగే, కానీ మిష్టర్ లాల్, నాకొకటి అర్థం కావడంలేదు. ఇలా సమాజాన్ని సంస్కరించాలన్న విచారం వీళ్ళకెందుకు పట్టుకుంది? ఏ ఆధారంమీద వీళ్ళింత శ్రమ పడుతున్నారు?"

"అంటే?"

"వీళ్ళకిందులో విచ్చలవిడిగా డబ్బు ఖర్చవుతోందని తెలుస్తూనే వుంది. ఈ డబ్బంతా యెక్కడ్నించి వస్తోంది వీళ్ళకి? యెందుకు పనిగట్టుకుని ఈ పనికోసం వెచ్చి

స్తున్నారు? ఏమిటి వీళ్ళకు ఇంట్రెస్టు? వీళ్ళలో దుర్మార్గులూ హంతకులే వున్నారు. వీళ్ళకేమిటి సంఘాన్ని సంస్కరించాలన్న చింత? స్త్రీ రక్షకులుగా చాటుకుని ఏమిటి వీళ్ళు ఆశిస్తున్నది ప్రతిగా?"

"అవును....నిజమే. ఈ సందేహం నాకూ వచ్చింది. వీళ్ళెవరో నిస్వార్థ సేవకులుగా బయల్దేరారంటే నా కనుమానం వేసింది. ఇలాటి కిరాతకులు సంస్కర్తలు కాలేరు. ఏ ప్రయోజనం లేకుండా ఎందులోకీ దిగరు.... ఇలా డబ్బూ ప్రాణాలు వెచ్చించడానికి వీళ్ళు పిచ్చివాళ్ళయినా కావాలి, లేకపోతే మనకు తెలియని గేమ్ ఏదో ఆడుతూండాలి."

"అదే....ఏమిటది? వీళ్ళకి వేరే ఉద్దేశ్యాలేమైనా వున్నాయా?"

"నాకొక అనుమానం వుంది, సర్. ఇది మీకు కలిగిందా?"

"ఏమిటది?"

"ఇంతవరకూ వీళ్ళు చేయించిన హత్యల్లో ప్రాణాలు కోల్పోయింది సామాన్యులే. వాళ్ళు ప్రకటించిన తర్వాత మొత్తం తొమ్మిది హత్యలు జరిగాయి. అందులో చిమన్ భాయ్ ఒకడు తప్ప, మిగతావారంతా సగటు పౌరులే."

"అవును....నిజమే!"

"ఎందుకిలా జరగాలి? ఉన్నత వర్గాల వాళ్ళలో చెడ్డవాళ్ళే లేరా? వాళ్ళమీద ఉత్తరాలే అందలేదా? మరి చిమన్ భాయ్‌ను తప్ప యెవర్నీ ముట్టుకోలేదెందుకు...."

"ఓహ్, అర్థమైంది మీ పాయింట్!" అన్నాడు

డి.జి.పి. ఉద్రేకంగా, "మీరంటున్నది వాళ్ళు బ్లాక్ మెయిలర్స్ అనా?"

"బ్లాక్ మెయిలర్స్!" లాల్ మెరుస్తున్న కళ్ళతో చూశాడు, "అవును, బ్లాక్ మెయిలర్స్. బ్లాక్ మెయిల్ ఎందుకు చేయకూడదు? సుహాసినిని ఫిగ్ లీఫ్ గా ఉపయోగించుకుంటూ, తమ ఆశయాలు మనకు నమ్మిస్తూ, తద్వారా ఏమీ యిచ్చుకోలేని సామాన్యుల్ని చంపి, ధనికుల్ని భయపెడుతూ డబ్బెందుకు పొందకూడదు వాళ్ళనించి?"

"దటీజ్ కరెక్ట్" అన్నాడు కమీషనర్.

"ఇదే జరుగుతుండాలి!" అన్నాడు డి. జి. పి., "అందుకే ధనికుల హత్యలు కావు. చిమన్ భాయ్ మొండికేసి వుంటాడు, చంపారు. ఇతరులు డబ్బు కంగీకరించి వుంటారు. సుహాసినిని సామాన్యులమీదికి ఉసిగోల్పుతూ ధనికులకి ఆమె భయాన్ని సృష్టిస్తూ డబ్బు గుంజుతున్నారు బెదిరించి. ఇది గుట్టుగా జరుగుతోంది.... ఈ హత్యల్ని మనకు ఎక్స్ప్లెయిన్ చేయడానికి సుహాసినిని ఫిగ్ లీఫ్ గా ఉపయోగించుకుంటున్నారు ... వాళ్ళు బ్లాక్ మెయిల్ రహస్యం బయటపడకుండా!"

"వెల్, ఇలాగని నమ్మకంగా అనుకోలేం" అన్నాడు లాల్, "అయినా ఈ అభిప్రాయం కూడా ప్రకటించండి. వాళ్ళు తృళ్ళిపడతారు. పైగా ఈ యాంగిల్ ప్రజలు తెలుసుకోవడం అవసరం. అప్పుడెవరైనా వుంటే నిర్భయంగా మనకో ఫోన్ చేస్తారు, ఆ మురతావాత పడ్డవాళ్ళు."

"ఓ. కే. మధ్యాహ్నానికల్లా యివన్నీ వెల్లడయిపోతాయి...." అని కమీషనర్ని చూశాడు డి.జి.పి.

అతను తలూపాడు. "మీరు చెప్పినట్టే జరిగితే బహుశ ఈ రాత్రికి సక్సెస్ అవుతాం, మిష్టర్ లాల్."

"అవుతాం" అన్నాడు లాల్ నమ్మకంగా.

"అయితే మీరిప్పుడేం చేస్తున్నారు?"

"నేను...." అంటూ కృష్ణన్ వైపు తిరిగాడు లాల్, "ఇన్స్పెక్టర్, అతనేమయ్యాడు-సుహాసిని అన్న సతీష్? ఎక్కడున్నాడు? ఏం చేస్తున్నాడు? కబురులేదేమిటి?"

కృష్ణన్ తలగోక్కుంటూ, "అతను కన్పించడంలేదు, లాల్" అన్నాడు.

"ఎందుకని?"

"ఏమో!"

"అంటే?"

"తల్లి మృతి తర్వాత చాలా ఎక్సైటైట్ అయ్యాడు, లాల్. అంతకుల్ని అంతమొందిస్తానని శపథం చేశాడు. అది సులభం కాదు, అనవసరంగా ప్రాణాలమీదికి తెచ్చుకోకు అన్నాను. అప్పుడు కోపం తెచ్చుకుని, నన్నవమానపర్చాడు చాలా మాటలతో...."

"ఓహ్, అతనెక్కడున్నాడిప్పుడు?"

"ఏమో, తెలియదు. ఆ రోజు తర్వాత మళ్ళీ కన్పించలేదు."

"నేను తెలుసుకుంటాను. ఇంటికివెళ్ళి చూస్తాను. ఇప్పుడా ఇంట్లో అతనొక్కడు మిగిలాడు. సుహాసిని వున్నా లేనట్టే. అతనికీ దుర్గతి పట్టకూడదు, వుండాలి, వంశ వృద్ధికి...."

సెలవు తీసుకున్నాడు లాల్, లేచి.

"అలాగే....అలాగే, నారాయణ్. ఆ పని నువ్వు వెంటనే పూర్తిచేసేయ్. మిగతావాళ్ళకి ఎగ్జాంపుల్‌గా వుంటుంది....కాస్త జాగ్రత్త, ఇది పట్టపగలు సుమా.... ఓ.కే? గుడ్, త్వరగా వెళ్ళు!"

చెప్పి ఫోన్ పెట్టేశాడు జింబో.

"ఏమిటది, జింబో?" శంభూనాథ్ అడిగాడు.

"నారాయణ్ ఫోన్ చేశాడు. మన గురించి విశ్వేశ్వ్రరావు కక్కేశాడట!"

"ఎవరు — ఆ చిన్నపిల్లల్ని ఖరాబుచేసే ముసలాడేనా?"

"ఆ వెధవే!"

"ఎలా కక్కేశాడట?"

"ఫోన్ చేశాడట, బాదర్ ఘాట్ పోలీసులకి, రాత్రి తనెలా మోసపోయిందీ, ఎంత డబ్బిచ్చిందీ చెప్పాడట."

"ఓహ్, మన హెచ్చరిక పాటించలేదన్నమాట."

"రేడియోలో పోలీసులు ప్రకటించగానే ఉత్సాహపడివుంటాడు. పోలీసులకెలా తట్టిందంటావ్, మన వ్యవహారం?"

"ఎక్కడో లీక్ పాయింట్ వుంది .... — నువ్వేమన్నావ్?"

"వేడి వేడి మిర్చి తినిపించమన్నాను ముసలాడికి. అందరికీ ఎగ్జాంపుల్‌గా వుంటుంది."

"వెరీగుడ్!" శంభూనాథ్ కిటికీ దగ్గరకెళ్ళి బయట చూడసాగాడు, "అయితే రాత్రి మనం చోటు మార్చాలేమో, జింబో."

"మార్చాలి. అక్కడ పోలీసులుంటారు. మరోచోటు

ఎన్నుకుని వెంటనే పాట్రన్స్‌కి తెలపాలి!"

"కమాన్ లెట్స్ గో, బాస్ దగ్గరికి."

పక్క గదిలో ఈ మాటలు విన్న జాన్ ఆవేశపడ్డాడు. పిడికిలితో గోడమీద కొట్టివచ్చి మంచంమీద కూర్చున్నాడు. జరుగుతున్న మోసం అతన్ని ఉద్రిక్తుడ్ని చేస్తోంది. నిన్నరాత్రి ఇల్లంతా నిర్మానుష్యం అయిపోవడం, కేవలం తలుపవతల ఇద్దరే కాపలా వుండడం అతనికర్థంగాలేదు. కానీ తర్వాత తిరిగి ఇంట్లో యెప్పటి సందడి ఆరంభమైనప్పుడే తెలిసింది—అసలు కథ—జరుగుతున్న మోసం. వాళ్ళు రాత్రి చాలా డబ్బుతో తిరిగి వచ్చినట్టు వాళ్ళ మాటల్నిబట్టి తెలిసింది—

ఆ తర్వాత వాళ్ళలో కలవరం.

సుహాసిని తిరిగివచ్చి జరిగింది చెప్తోంటే వాళ్ళంతా బెదిరారు.

కానీ తమకిక్కడ ప్రమాదం లేదనిపించి వుంటుంది, ఈ మకాం మార్చలేదు.

ఇప్పట్లో మార్చరు. పోలీసులు తెలుసుకునేట్లు లేరు. ఇక తనవల్లే కావాలి. తను బయటపడితే తప్ప కాదు.

జాన్ పడుకుని బాగా ఆలోచించాడు.

ఇప్పుడు వీళ్ళకేదో ఆపదవచ్చి పడినట్లుంది. రాత్రి డబ్బు కలెక్ట్ చేసేచోటు మార్చాలనుకుంటున్నారు. మళ్ళీ రాత్రి అంతా వెళ్ళిపోతారు. బయట ఇద్దరే వుంటారు. అప్పుడు చూడాలి అవకాశం.

ఆ ఇద్దర్నీ చిత్తు చేయలేడా?

అతను తీవ్రంగా ఆలోచించసాగాడు....

(ఇంకా వుంది)